

Microrelats categoria adult 2020

Mai és massa tard

"Així que has abandonat el piano? És una llàstima, sempre he trobat que tenia mèrit. Però he de reconèixer que no era lo teu." El meu oncle, tan agradable com sempre.

La seva sinceritat habitual potser era el que feia que no quedéssim més temps del compte a les trobades familiars. Per sort ja em trobava al carrer, baixant Muntaner cap a casa. No obstant, no podia deixar de pensar en aquelles paraules. Perquè ho vaig deixar? Podria tornar a recuperar la il·lusió que sentia al tocar? Seria capaç de tornar a recuperar les cançons que sabia? Podria arribar a valer? Però, d'on trauria el temps per dedicar-m'hi?

Realment hauria estat més senzill de petit. Hauria d'haver aprofitat, ara potser és massa tard. O mai és massa tard? "Classes de piano al Centre Cívic Vil·la Florida"

Maria

St. Jordi 2020

Tants anys reben una rosa, vermella com a mi m'agraden, 48 anys que no em va faltar mai, perquè es com quedar atrapar per una diada entrenyable, històrica. Es St Jordi, festa molt celebrada a Catalunya, plena de sentiment i de cultura, coneguda a tot el mon, dia per demostrar que ens estimen tan senzill com regalant una rosa. Però aquest any l'emoció s'ha acabat, ja mai més serà el mateix, aquest any no rebre una rosa, aquest any només em quedarà el record, el meu marit m'ha deixat fa pocs dies, el virus cruel se l'emportat, però el flaïre i la flama dins meu continuaran, sempre romandrà en el meu cor. Per St Jordi recordaré amb nostàlgia el passeig pels jardins de Vil·la Florida, entre roses i llibres pels carrers, però aquest any tornar-hi no podrà ser... No rebré la tan esperada rosa, aquest any amb el meu pensament... li donaré jo.

Rosa d'abril

Sense títol

Aquests dies transitant per uns ciutat buida i solitària, me n'he adonat de com es important que doni un cop de mà a la gent que ho necessita.

Treballo a primera línia, en un supermercat i malgrat les circumstàncies adverses que estem passant me n'adono que sense tot això , no veuria igual la situació.

El meu pare al cel estaria molt orgullós també veient-ne lluitar , però se que ell també es amb mi

Més que mai estar en un bon estat anímic es fonamental per revertir la situació actual. I només queda dir

Ens en sortirem

David

Sense Títol

Hi arribo amb el cor eixamplat. Perquè he pujat Muntaner amb alegria i perquè fer-hi classes és com tenir sempre un plat a taula, com un doll d'aigua fresca a l'estiu, com rebre flors el dia del meu aniversari. La tanca de pedra que envolta la finca i la porta de ferro forjat em recorden on soc: m'hi sento ben rebuda. Encara panteixant travesso el pati arbrat, saludo les amigues enriolada, pujo els quatre graons i, en endinsar-me al preciós vestíbul, faig com cada dia: tanco els ulls, obro bé els narius i paro les orelles. És un instant, però tanmateix assaboreixo la mescla de flaires que emanen del bruc del pati exhalant rosada; de la pell tendre i pulcre dels nadons; de l'aroma reconfortant de l'aigua de colònia; dels bolquers de drap acabats d'esbandir... És un instant, però amb tot m'embec dels xiscles i plors enjogassats de la mainada; de la fregadissa de passes pujant les escales; del guix morent gratant la pissarra, dels garranyics trasbalsant els pupitres... Fins que la veu amable de la monitora em retorna: "Som-hi, noies?". Obro els ulls i respiro, agraïda. Si en vaig ser i en soc, de felicitat, a Vil·la Florida!

Pere Marià

Hola, soc l'Arc.

Soc l'arc del bell mig del Centre Cívic Vil·la Florida i tinc més de quatre-cents anys de vida! Per sota meu ha passat moltíssima gent. En un principi només hi passava la gent que hi vivia i la veritat era bastant avorridot... Després es va omplir de joventut amb les rialles dels nens de l'Escola de Puericultura, vaig gaudir moltíssim d'aquella època, fins que un dia tot es va acabar... vaig estar molts anys amb silenci, sol amb l'única companyia de les aranyes, que vaig acabar odiant! Però el 2005 tot es va començar a moure i em van restaurar per obrir, el 2007, un Centre Cívic. Aleshores, vaig començar a veure els antics alumnes amb els seus fills i que amb molta alegria, feien milers d'activitats ! Era un constant de passar nens, adults i grans! Em decoraven amb teranyines, amb disfresses i fins i tot amb boles de Nadal. Només descansava un mes a l'agost, que se'm feia etern... Era sense dubte la millor etapa de la meua vida... però ara fa més d'un mes que no ve ningú... de cop i volta ha deixat de venir gent... estic aquí sol tement que retornin les aranyes...

Arc

No et giris

A Barcelona es troba un jove allunyat de la seva natal Veneçuela, en busca d'un futur millor i amb l'esperança d'aconseguir, algun dia, triomfar en el món de les arts escèniques. Varen passar, dies, mesos i anys; però, finalment, havia aconseguit fer-se lloc en el món de l'actuació, ja no era un actor desconegut, ara el saludaven pel carrer i, fins i tot, li demanaven fotografies.

Un dia anava passejant pels Jardins de la Vil·la Florida, quan, sobtadament, una mà el va agafar per l'espatlla, aturant-lo. Al girar-se, va entendre que seguia en aquell hospital veneçolà, en plena decadència, l'hospital i ell. Una veu llunyana va parlar: desperta, desperta! Sabia que el Covid-19 faria que el seu somni mai es fes realitat.

Thorn

Gavines

Sempre estava al jardí. Es quedava embadalit mirant les gavines, descalç, amb aquells rinxols daurats que s'arronsaven com acordions. La seva ombra era l'única llum. Sovint em feia oblidar com d'inanimada és una casa senyorial del segle XVI. Gairebé podia sentir les meves parets respirar, fins i tot riure. I és que la imatge d'un nen petit observant les gavines és inevitablement tendra, fins que el pas del temps interromp allò que semblava que no es podia interrompre, la mirada infantil, cosmogonia del món. Ara tot s'ha esfumat. D'altres diluvis n'he sortit intacte, però d'aquest... Aquest ha esborrat del tot les petjades, les rialles, la vida... Ni els arbres ni la nit es mouen ja, no pas com en aquells temps en què el vent bressolava els nius dels ocells i xiulava melodies entremaliades que corrien a amagar-se sota els coixins, on es trobaven de forma clandestina amb els somnis de la nit. Ara tot és silenci. Només queda l'eco dels meus petitons, que m'han abandonat com a un home cec. Però jo procuro recordar als nens de Sant Gervasi i, així, només així, puc il·luminar-me de rinxols daurats, sentir-me infinit, doncs no només sóc pedra, sinó també memòria.

René Teleny

Per què no va aclarir la seva identitat?

Van coincidir entrant a la Vil·la Florida per la rampa del carrer Muntaner. En Jaume la pujava més de pressa que la Mercè, la qual feia poc que s'havia trencat una cama. Portava només una crossa i semblava que anés a caure. En Jaume, en veure-ho, li va oferir el seu braç. Ben recolzada la dona caminava molt millor i va agrair l'ajuda amb un somris. Era de mitjana edat i conservava una bon aspecte. Ell ja era més gran.

Al capdamunt de la pujada es van trobar amb una parella que coneixia la Mercè. Li van fer preguntes sobre el seu estat i els va explicar una caiguda que havia sofert. Durant la conversa, en Jaume va entendre que aquella parella volien saber qui era ell, però la Mercè no els ho va pas explicar. La parella es va acomiadar i la Mercè es va asseure en un banc sota els arbres, a la vora del llac. En Jaume va seguir el seu camí cap al Centre Cívic, on hi tenia classe, tot fent-se una pregunta: Per què la Mercè no havia aclarit als seus coneguts la seva identitat?

Madu

UNA ROSA Y UN LIBRO SON INSUSTITUIBLES.

El silencio era el dueño de los jardines de Vil·la Florida. Una rosa esperaba paciente como cada año para ser recordada. Pero esta vez, una desgracia imprevisible hacía peligrar su mensaje. Nadie fue a buscarla. Nadie se fijó en ella. Millones de lágrimas se vertieron en el mundo en el interior de las casas confinadas por la penumbra, hasta que un libro la rescató de su agonía.

Óscar

Sin Título

Los jardines la esperaron.

Si tan sólo hubieran estado a menos de un kilómetro,

su historia de amor habría sido eterna.

Mariannela de la Riva

Navegant

La reixa és senyorial. El pas fronterer al país del silenci. L'entrada a un regne sense monarca custodiat per la vegetació del jardí. Escuela de pu li ha semblat un joc de paraules divertit. Llegir-ho li ha costat un pinçament. La sanefa a cada angle trenca el quadrilàter perfecte. Llàstima, no volia més interrupcions visuals. És una ziga-zaga que ajuda a limitar l'aigua de l'estany. Florida, la vi.la. El silenci, inspirador. El cens del regne lector a aquesta hora és més aviat escàs. Ironia! Fornades de puericultores es van formar en aquest edifici. Tot de dones atentes al desenvolupament saludable dels infants, futurs ciutadans que el cens recolliria sense dubtar-ho. De silenci es troba banyat. Fa cistella a la paperera que té a la dreta. La higiene és de senyors i el llibre el convida. El respatllet, massa rígid, no ajuda a l'estat del seu coll. Deu pàgines després, dubta: trèvols, o hèlixs d'una llançadora motora? Sembla una munió de petits bots que s'amunteguen. Un sostre blau hipnòtic aliè als cops de colze dels mariners per fer-se un espai en aquest mar rectilini. Quan torni a seure al banc, mirarà a la teulada. Potser el saludin.

Mercat nou

Vil·la Florida

Avui m'he perdut pels carrers del meu nou barri. He anat a petar a un lloc molt especial. M'ha encantat. És una antiga casa senyorial envoltada de jardí on en una cantonada estaven jugant els més petits, en altra els adolescents cantaven i reien, més enllà, a les taules de la cafèteria ben disposades, els més grans berenant. Tots ben harmonitzats.

Les portes obertes de l'edifici m'han convidat a entrar i m'ha impressionat la descoberta. És el centre cívic, un espai molt interessant amb un munt d'activitats per a totes les edats. El més curiós però ha estat que llegint el full d'informació he trobat el nom d'un excompany de treball. No em podia creure que fos ell -amb aquell semblant seriós i de poques paraules- fent un taller de teatre. Per un moment he pensat que era una coincidència, però no, tot just, m'han cridat pel meu nom. Sí, era ell. El seu aspecte relaxat i molt més parlador m'ha sorprès. Com que tots dos disposàvem de temps i teníem moltes coses a explicar, hem anat a fer un te.

Les rialles i la llarga conversa m'han mostrat a un nou amic i que semblava feliç.

Cuc